

[Socialministeren]

Jeg vil gerne i den forbindelse minde om, at sektorer – og det er i alt fald ikke bare den sociale sektor – bliver klemt for øjeblikket mellem behovet for ydelser og de samfundsøkonomiske vilkår, og det er derfor vigtigt, at alle, både brugere, personale og offentlige myndigheder, forsøger at gå nye veje til større udnyttelse af de ressourcer, vi i dag står med.

I tilknytning hertil vil jeg gerne understrege, at ansvaret for daginstitutionområdet netop er lagt ud i kommunerne, og der er fra centralt hold kun afstukket nogle rammer for deres virksomhed, væsentligst af økonomisk art. Det er derfor vigtigt, at man ikke fra centralt hold griber styrende ind i alle sammenhænge. Jeg tænker her f.eks. på forældreindflydelse i daginstitutioner og på lokalsamfundets udnyttelse af institutionerne uden for åbningstiden.

Det bør efter min opfattelse i vid udstrækning være den enkelte kommune og på visse områder endog den enkelte institution, der ud fra de lokale forhold tilrettelægger den nærmere udformning af sin virksomhed, sådan at de berørte brugere og myndigheder bedst muligt kan udnytte de ressourcer, der er til rådighed.

Det mener jeg er vigtigt at fastholde i en tid, hvor der tales så meget om den enkeltes fremmedgørelse og følelse af afmagt over for samfundet og de offentlige organer.

I socialministeriet arbejdes der for øjeblikket temmelig energisk med, hvordan man kan stimulere og tilskynde til en sådan udvikling. Det er en vanskelig balancegang mellem et ønske om at få noget til at ske lokalt, ikke at ville styre det, men gerne stimulere det, og jeg har gode forhåbninger om, at det vil kunne lykkes at komme et godt stykke ad den vej.

Tinning (VS):

Jeg synes stadig væk ikke, det på nogen måde er blevet sandsynliggjort, at vores forslag om daginstitutionerne, som socialministeren udtrykker det, handler om at gribe forstyrrende ind over for, hvad der foregår i de enkelte kommuner. Det er jo sådan, at man allerede centralt har udsendt retningslinjer for, hvordan forældreindflydelsen skal udformes rundt omkring i de enkelte kommuner.

Det, vi siger, er, at de retningslinjer, som er udsendt centralt fra, burde være bedre i retning af at give forældrene – og i øvrigt også personalet – øget indflydelse på daginstitutionernes daglige drift, deres virke i hverdagen. Så kan det ikke være mere forstyrrende, at forældrene får lidt mere indflydelse i forhold til kommunernes daglige virke. Det må være sådan, at man centralt fra udsender nogle retningslinjer, som skal gælde som noget minimalt, som man selvfølgelig kan forbedre. Derfor kan jeg ikke forstå, at den del af forslaget skulle gribe specielt meget ind over for kommunernes daglige virke. Jeg kan heller ikke forstå, det skulle være tilfældet, når det drejer sig om brugen af daginstitutioner uden for åbningstid.

Derudover vil jeg sige noget om børnetilskuddet. Ja, hvis man alene ser på børnetilskuddet, kan man godt, som socialministeren siger det, synes, at det er mærkeligt, at to forældre, som tjener en styrende bunke penge, slet ikke skal betale noget for at have børn. Man kan også sige, at der ikke kan argumenteres for, at det at få børn skal være en økonomisk belastning – jeg har i hvert fald ikke hørt noget overbevisende endnu. Der kan selvfølgelig omvendt argumenteres for, at de, der har høje indkomster, de, der tjener mægtig godt osv., skal bære nogle tungere byrder end dem, der ikke har så meget. Hvad det angår, er vi jo, havde jeg nær sagt, rørende enige. Man kan udmærket lave et børnetilskud, der betyder, at det ikke skal være dyrere for nogen at have børn. Til gengæld kan man både over skattepolitikken og på en række andre måder sikre sig, at de, der faktisk har brede skuldre og har meget at give af, selvfølgelig kommer til at yde lidt mere end dem, som stort set ikke har nogen indkomst.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til socialudvalget. Hvis